

מכתביוק ארותי

מה פתאום לילי? שמי רותי ומוטב לי למות מאשר להיקרא בשמה של הקנאית הזאת. אני מתכה להתנצלות.

★★★ מכתבים במשקפי-שמש

אני לא מבינה — אם אני כל כך לא אהודה עליך, אתה שונא אותי אפילו, אז מה לעזאזל, אתה מבקש את עזרתך? רק כדי להוכיח לך, (1293/7), את גדלות לבי, אפרסם את המקרה האבוד שלך.

ובכן, ביום הששי (זה שאחרי החג השני של פסח) נסעה בסביבות השעה שתיים-עשרה בצהריים, באוטובוס קו 5 בתל-אביב נערה לבושה חולצה וחצאית לבנות, בעלת שיער שחור, מסורק במגדל גבוה, ועיניים שחור-רות, שישבה בספסל האחרון — מול הא הכרטיסן — ושותחה עם חברה שעמדה ללפי דבריה (צר לי אם האזנתי לשיחה שלא היתה מיועדת לי, אך למעשה קשה לך שלא לשמוע שיחות באוטובוס תל-אביבי, ומה עוד כשאתה מתעניין באחד או אחרת המשותחים), ובכך — לפי דבריה היא אחת או לומדת מקצוע זה, כנראה בבית-החולים גדול בסביבות תל-אביב.

בין השאר התלוננה על שמעסיקים אותה במשמרת-לילה יותר מאשר את חברותיה למחלקה. תוך כדי שיחה החליפה מבטים עם זוג משקפי-שמש, שהיו מורכבות על פרס גבוה, לבוש מכני-חקי וחולצה תכלת משובצת, שנשען על החלון האחורי של האוטובוס — ממש מולה. אם יש בה די רוח ספורטיבית כדי להתקשר עם בעל משקפי-השמש — עליה לפנות אליך. רצוי שתצדף את תמונתה, כדי לאפשר לי לראות אם זוהי זו. זה אמצעי והזירות מפני מרחקים למיניהם, עליהם נימנתי גם אני פעם, אם גם לא באמצעות מדורך. וזהו, לצערי, חבר קיבוץ בנגב.

★★★
תלמידה תל-אביבית גילתה, סוף-סוף, מדוע שד רובין הוד את כספם של העשירים בלבד.
לעניים פשוט לא היה.

★★★ עדיין מחפשת

בכל שבוע ישנה כבר אחת הרוגת לי פייט בצורה מפחידה את המדור. זו התל-אביבית (1293/8) — בת כמה את? "שוב אני כאן, רותי, כך, שוב... העולם ניראה גדול כל-כך, ועם זאת מצומק וריק כל כך עד לאימה... דומה כי לעולם לא אהדל מחיפוש... ללא יודעת אני שלא משום שאיני יכולה להאמין כי אכן אבד... ובכל זאת... כך, רותי, אני עדיין מחפשת... את האמונה, שדומה כי אבדה זה מכבר... את האהבה לטוב, משום שהוא טוב... את אהבת האדם על שום היותו אדם. יציר כפיו של אל כל יכול... את הכוח המניע אותנו... את הדבר הגורם לליבונתנו לר-טוט באושר, למראה פרח בלב המדבר... ועוד בלה-בלה-בלה.

★★★ כמו תל-אביבי

רוצה להתכתב עם נער ערבי? נסי, אי-פוא לעשות זאת עם (1293/9) הטוען כמו כל בני התל-אביביים, שאם תכתבי לו תקבלי ממנו פרוט שלם על אישיותו. הוא מכפרי-סיף, בן 20 אביבים, הוא אומר, בוגר תיכון, ותחביבו הוא קריאת ספרים. אם את לומדת בתיכון, ובגיל 18-20, הוא ישמח.

★★★ מונולוג בדיוגוף

Ye — e — es? תסלחי לי רגע אחר, אני רואה שאת הולכת לבד. בשעה כזאת, אפשר להצטרף? אני מקצה שלא איכפת לך שאני הולך על ירך, אל תלכי כל-כך מהר. דרך אגב, תסלחי לי, החולצה שלך יוצאת קצת החוצה מאחורנית. לא שזה איכפת לי, אבל זה לא יפה. זה מקלקל את הגוף היפה שלך, בחיי. מעשנת? תגידי משהו. למה את לא עונה? דוגמנית או משהו כזה? נידמה לי שראיתי אותך באיזה מקום. אין לך, במיקרה חברה שקוראים לה שוש? יש לך שפתיים כאלה יפות, לא יכול להיות שאת אילמת. זה חבל באמת, בחיי. תעני, נו, את גם חרשת? עם עיניים יפות כאלה! יסחכלי אלי, רגע, לא אעשה לך כולם. תגידי מילה אחת רק, ואני הולך. טיפוס, את! עשיתי לך משהו? למה את לא עונה לי? ניראית קצת כועסת. אם זה בגללי, או אני כבר מסתלק, או איך אני אדע, אם את לא עונה, את? חכי רגע, מה את ממחרת? תגידי מילה אחת, נו! זה לא הרבה! מה את בורחת? זוגה!

פעם, חצי שנה לפני שהתגייס לצבא, התחשק לו להתכתב עם נערה שקטה, בלי חבר. אבל הוא היה חסר-אמונה. הוא רדש תמונה כבר במכתב הראשון, וציין בסוגר ריים — "לא הכרח".

בהזדמנות אחרת אספר לכם סיפור על בחורה אחת אומללה, שהיתה צריכה לקרוא ולענות על כל מיני מכתבים מהסוג הזה, ובקצב של מאות בשבוע. אם היא לא תמות עד אז.

★★★ שירה עברית צעירה

קונים?
הנגו שלוש בנות / בנות 16½ שנות / שלהיכר בנים רוצות / ובעזרתם חברה לבנות / 18-18½ יהיה גילם / ותל-אביב מקום מגורם / נקוה שההיענות תהיה רבה / כך שנוכל להקים חברה.
המשוררת: (1293/5).

★★★
עוד בחור נחמד, המתעלל בצורה הבאה בנערותיו החדשות. הוא שואל בקול רב-רושם: "אני יכול לפגוש אותך בכניסה של דן, בשמונה וחצי?"

היא מגמגמת בהתרגשות שזה מקום נהדר, ואז היא שומעת ממנו: "בססה, זה קרוב נורא לקולנוע פאריס."

★★★ לא איכפת לך

משהו סימפאטי. הוא (1293/6) תושב אי-לת, עוסק בדייג, מתעמם בעונת-הקיץ, מתפש בת שאינה צריכה לענות אלא על דרישות מינימאליות של חן. הגיל לא חשוב, כי גם לו לא איכפת שהוא בן 22.

★★★
לניסים באלי, מרחוב ראשונים 3, אור-יהודה:

נערות השבוע

הפעם יש הרבה ברשת הגרביים. מכל הסוגים. צרפתיות וגרמניות — קיקי, דניס, הלן, פולט, קארוליין, מארי-לואיז, אייק, מוניק. הן בנות עשרים-מינוס, וקצה גם פלוס, ונערות להקת-הקרח, השווה עתה במגרשי יריד המזרח. הן רוקדות סוויטס וקאן-קאן על הקרח, וכפי שאפשר לראות — הן אינן טובלות במיוחד במינוס-אפס. תשמעו סיפור:

"עוד מגיל ארבע שמכתיב אל הקרח. הורי התנגדו בהתחלה, אבל לא היתה להם ברירה וקנו לי קטנים. למדתי באלט קלאסי והופעתי באופרה הממלכתית ובטרטי-פרסומת חשובים.

בזמני הפנוי הייתי מזכירה. לפני ארבע שנים הצטרפתי ללהקת-הקרח, ומאז טובבתי את כל העולם כמעט. פעם, באחד המספרים, עפתי לתוך הקהל וכמעט נהרגתי, אבל למחרת הופעתי, והקהל לא האמין. הקרח הוא החיים שלי. לעולם לא אנטוש אותו.

תשמחי ודאי לשמוע כי את — כך, את! — הצלחת בשידוך. כמות תודה על נישואי, באמצעות מדורך, שולח אני לך בגלי צה"ל את השיר "אהובי חזור אלי", מפי דוריס דיי, ללא כוונות. פשוט השבתי שאת אניות טעם, וזו הזמרת היחידה שידועת לשיר. אנו — אסתי ואני — מודים לך מקרב לב. וכן התינוק שברוך. ויתכן שהיתה כאן יד הגורל.

סרבתי להאמין שאני באמת מעוללת דב-ריס כאלה. אחרי כל טיטמותי האנטי-משפחתי, תיות, במאבקי על חופש הפרט, אודה ואת זה שמכתבם של אורי ואורה מרמתי-אביב היה עבורי חוויה מזעזעת. עד אנה ירדת, ורתו?

ואם כבר זו אשמתי, מדוע לא הוזמנתי לחתונה? זה יפה?

★★★ רוקה ככיום היוולדה

"לאחר מריבה קצרה ומסכמת ביום שישי האחרון, לחצנו אני והחבר שלי ידיים, בת-נועה של "הייה שלום, היי שלום", ובהבעה של גמירת נצח.

זהו. "המרת הלך, ואני עליתי במדרגות, רוקה ככיום היחלדי", כך התחילה הטר-גדיה של החיילת (1293/1) בת ה-20.

"בוקר יום המחור היה נהדר. חברה שלי באה לקרוא לי במכוונה של האת שלה. הי-אביב קרא לנו, ונסענו ונסענו. במוצאי-שבת נשארתי בבית, אבל לא הרגשתי גל-מודה במיוחד. היה מאוד נעים, חמים ואי-טימי לשותת תה עם ההורים, לשותת עם אבא על הקומפוזיט העולמי, לעזור לאח לפתור בעייה בגיאומטריה, ולסרוג עשרה סטימטר. אבל פתאום זה נמאס לי ויצאתי החוצה.

"התחשק לי פתאום להפסיק להיות פש-גניה, כמעט כתבתי ריקנית, ולצאת עם בחורים יפים לשם ריקודים ונשיקות בחדר המדרגות. זה בא לי פתאום נורא, ולא היה מנוסה טוב, אבל הבנתי שיש לי חשק פת-אומי להתבגר. נהדר לדעת בדיוק מה אני רוצה, וזו הרגשה חביבה להרגיש שהדמות האידיאלית משתנה מן הקצה אל הקצה... לא נעים לי להגידי, אבל כולם אומרים לה שהיא יפה. היא עצמה חושבת שהיא רק נהמדה. מי שיכתוב לה, צריך להיות מבר-גר ומשכיל, ההופעה החיצונית לא משנה לה, כי היא מתכוונת בעיקר להתכתבות ממש, העומדת על פסים אפלטוניים. אמור את האמת: אתה באמת מתכוון לע-נות לה?

★★★

הגיע הזמן לכתוב משהו לבבי לנערות ממושקפות. אל יאוש. אני מכירה מישהו שיוצא רק עם מרכיבות משקפיים. לאחר ה-Drink הראשון הוא נושף על הזוגיות שלהן, עד שהן מתערפלות. כך הוא חוסך כסף למשקה נוסף.

★★★ דדי של חמוצן

"אש, יא רותי, מה שלומך?" כאילו ש-באמת איכפת לו. טוב, גניח (1293/2) לגמור:

"בארץ הייתי רגיל לקרוא את העולם הזה באופן קבוע למחצה. למען האמת, תמיד דילגתי על המדור של רותי. גם עתה, כש-אני נמצא בארצות-הברית, איני מאמין בכל מאת האחרונים. בשנתיים האחרונות הפכה קריאת העיתונים הישראליים למין מסורת בין החברה הישראלית. כמעט כל אחד מאיתנו מקבל עיתון זה או אחר. לאחר קריאת העיתונים אנו מחליפים אותם כך שבצת השלמת הסיכוב, הרי שכולנו מעוד-כנים בכל הנעשה בארץ.

לאחר סיום הבחינות (לפני שבוע) הגיעו לידי כמה גליונות העולם הזה שלא יכולתי לקרוא בשבועות שקדמו לבחינות. משום מה, כאשר אני קורא את העיתונים, איני מדלג על אף שורה. הנה גם המדור של רותי, למרות שאיני מחסידיו. אין זה משנה את העובדה שראיתי בגליון העולם הזה (1289) תמונתה של נערה נאה ומסכנה. מדוע מסכנה? כפי הנראה, כאשר חצתה את